

E N A

Ljubljana, sredina novembra

Bila sva tako srečna ...

V rokah je potežkal čisto navadno cev, v oči mu je padla in v rokah se mu je znašla nekje med oddelkom s kopalniškim pohištvo in oddelkom s sanitarno keramiko. No, zares ni bila navadna, in to je bilo kar nekako zanimivo, da se mu je to dogajalo, in radostno mu je znala očitati, Medeja, njegova žena, da mu večkrat znajo kapniti največje bedarije, dveh stvari, ki mu jih je naročila, naj jih prinese iz štacune, si pa nikakor ne zmore zabiti v betico. V nekem predalu v glavi mu je torej ležalo, da so stare dobre navadne cevi bile po izdelavi kovinske, pocinkane, železne, medeninaste ali iz česarkoli že, ni bil vodoinštalater, da bi mu moralo biti poznano. Bile so pa trdne, močne, kot klofuta pijanega bratranca po petem špricarju. No, ta v njegovi dlani, ta je pa bila iz plastike. Plastike, jebemti. Lahka. Kot njegov občutek odgovornosti. Kot obljuba, da bo enkrat pospravil klet. Kot obljube politikov. Svet je že šel, drugače, če še ni, bo pa kmalu šel k vragu.

Ob kovinskih je odraščal. Dolgočasnih, v barvah sivkastih odtenkov, ceveh zares, ki niso imele nikakršnih pretiranih hotenj po eleganci ali prefinjenosti, le po surovi uporabnosti, osnovni potrebnosti. Zasnovane so bile tako, da vzdržijo in preživijo. Človeka, če je bilo treba, in to več generacij njega. Bile so v modi takrat, ko je še štel svoja leta, preden so se uveljavile zamotane zapletenosti sodobnega, torej odraslega življenja, preden je svet postal tisti naporen, duhamoren kraj, v katerem se razpoke pojavijo na najbolj nepričakovanih mestih in jih moraš lepiti skupaj z vsemi možnimi lepilnimi sredstvi, ki so ti pri roki.

Plastične cevi sta imela doma nameščene pod kuhinjskim koritom, ni jih izbiral sam, niti korita, ona ga je. Kot večino stvari v njegovem življenju. Tudi ne bi vedel, da so plastične, če se ne bi ravno pred kratkim začepil odtok. Poskušal ga je odmašiti, ni šlo. Ker ni bil vodovodar, jebiga. Če je že pri tem, tudi ni bil mehanik, blage nima o svečkah, tesnilih, filtrih, pa ga vedno kliče, da je nekaj narobe z njenim avtom, takisto ne vijači knaufov po stenah, napečuje štroma, polaga keramike in parketov, kakšno omaro iz švedske trgovine s pohištvom pa že sestavi, kadar se želi počutiti kot dedec, ki se preživlja z ročnim delom.

Resnica? Resnica je bila, da ni imel pojma o ničemer. Je bilo pač tako, in to si je priznal, da je o mnogih rečeh imel le približno znanje. V življenju je bilo to polovičarstvo kakopak vredno pol piškave plombe. Vseeno je vedel, skupaj z vsemi vodoinštalaterji vred, da svet polagoma tone v plastično sranje.

Pričakoval je, da bo stegnila jezik, kaj pripomnila v svoji zlajnani maniri, kako da je nesposoben, pa ni utegnila, ker jo je že prej presenetil s sporočilom, da je poklical mojstra za odmaševanje odtokov. Nekega zbitega tipa z izrazom

vojnega veterana, ki je zagrmel po ceveh s svojim arzenalom, verigami, svedri, nečim, kar je izgledalo kot oklepni polž. Vmes je pizdakal čez vodovodarske pocarje, ki polagajo in montirajo cevi, in si brez vprašanja, če sploh lahko, prižgal cigaret, ki mu je bingljal iz ust. Neživljenjsko je hreščalo, črna kača z verigastim gobcem se je zvijala in rohnela kot razkurjena svinja, dokler iz tiste luknje, ki se ji reče odtok, ni potegnil nečesa, kar ni bilo le klasičen zamaščen skuppek ženskih las, ostankov hrane, maščobe in človeške bede, temveč nekaj, kar je spominjalo na utopljeno podgano ali podobno večjo rovtarsko golazen, na nezakonskega otroka kanalizacijskega božanstva. Dvignil je tisto stvar z vidnim zadovoljstvom, kot ribič, ki je končno ujel kapitalca, in zmagoslavno zavpil: »Evo, pička mu, pa mamo!«

Tik zatem, še preden mu je uspelo odmisлити vonj, mu je z usrano roko, s potvorjenim prijateljskim nasmehom, ki že od osemdesetih ni videl zobozdravnika, pričel pred nos tiščati vizitko. »Naslednjič pokliči direkt. Mene. Brez posrednikov. Ena tretjina ceneje, keš. Pa boš še rabil, verjemi, ker ti je tist kreten cevi položil brez naklona, kot da je hotel, da se ti nabira sranje.«

Cev, ki jo je v štacuni opazoval kot nek brezposeln filozof, je bila kot vsaka druga cev. Preproste zasnove, ki pritegne moško potrebo po nečem resničnem in oprijemljivem. Z navojem na eni in tesnilom na drugi strani sicer, kar je, vsaj tako je domneval, pomenilo, da se jo nekam zadega in privije, kam vse pa zares, no, o tem pa zdaj sam s sabo ni imel namena razglabljati. En velik, ukrivljen, poce-ni kup sranja. Stiskal je to reč v rokah, kot da bi mu lahko povedala, razodela kaj globokega, seveda mu ni mogla.

»Vsakič, ko vidim takole zakrivljeno ...« Okrenil se in jo opazil, kako je pred prodajalcem vneto nekaj premerjala

z metrom, ki ga je prinesla s sabo od doma. Metri, centimetri, milimetri, neskončne meritve realnosti, ki jih nikoli ni razumel. Vedel pa je, da če je tisti presneti predalnik tam pred njo širok pol metra, potem ne bo šel v njuno kopalnico, ni šans. Ravno toliko je bilo prostora med školjko in tušem v njuni kopalnici. Mogoče centimeter manj, ker je življenje vedno kakšen centimeter krajše, kot si človek, no, moški domišlja. In na koncu koncev je bil samo nekdo, ki bulji v kos plastike, medtem ko je njegova žena reševala resnične probleme.

Spominjala ga je na Grčijo. Cev, ne žena. Vrnil jo je na polico. Cev, ne ženo.

»Greva. Preširoke imajo.« Kratko in jedrnato. Prekinila ga je, ko je odsotno vlekel s prsti po navoju. »Kaj si pa hotel prejle?« ga je oponašala, kako ji je maloprej mahal. Meter mu je še vedno raztegnjenega, kot svetlobni meč za Jedi viteze na budžetu, porinila v roko in z veseljem je pritisnil na gumb, ki je štrleč kovinski trak, *klak*, povlekel nazaj na svoje mesto. Pri tem ga je uščipnil.

»Zares nič,« je odmahnil z roko, »na Grčijo sem se spomnil.«

»Med otipavanjem cevi?«

»Saj se spomniš ... ne? Grški veceji? Prvi dan? Zakintos? Majhen koš za *smeti* zraven školjke?« Šla je na stranišče in čez pet minut se je skozi vrata kopalnice razlila voda po hotelski sobi. No, ko bi bila samo voda ...

Z dlanjo je ustavila njegov stavek v zraku in obvisel je med njima, še preden bi ga uspela slišati v celoti. »Samo ti si kaj takšnega sposoben vlačiti za sabo v svoji glavi ... prisežem.«

Takrat si vsaj še ni predstavljal, ali pa vedel, kako polna sranja je v resnici.

»Sta se zmenila?«

»Nič ne poslušaj? Tu nimajo omaric, ki bi bile pravih mer za v najino kopalnico, sploh pa ne takšnih z ogledalom višine devetdeset. Drugam bova morala.« Zazvonil ji je telefon. »Počakaj.« Po nadležnem prekopicovanju tonov sodeč – do negibne skrajne točke zmrcvarjena klasika Beatonov mu je vrtala luknjo skozi možgane – jo je klicala ... »Sanja,« je povedala, preden je podrsala s sredincem, in zakaj ravno s sredincem, po zaslonu, in to je storila neako previdno, kot bi se dotikala nečesa umazanega, ne pa svojega telefona.

Javila se je. »Haj! Haj, haj!«

Počakal je še nekaj trenov. Namesto dlani je tokrat dvignila kazalec pred usta. Njen sveže prepleskani svetlovijolični noht se je zasvetlikal pred njenimi v prav takšnem odtenku našminkanimi srčastimi ustnicami. Nekaj mu je pošepnila, ni je slišal, naj počaka, naj bo tiho, naj se dela mrtvega, verjetno, pa saj je razumel že, ko mu je pokazala krempelj. Obrnil se je in počasi se je pomikal proti izhodu. Sledila mu je in ga cukala za rokav, se nekaj nasmihala in kimala. Lahko bi mu ponudili milijon, pa še vedno ne bi vedel, kaj za vraga se dogaja.

Vrata trgovine so se samodejno odprla, preleno in prepočasi, da ne bi v njih treščil z ramo in si prislužil še enega njenega pomenljivega pogleda. Odkar sta bila tu že tretje-ga, četrtega, dol mu je viselo.

Nebo je v nekaj trenutkih posivelo, iz severa so prihrumeli oblaki in vse podobno sranje, ki ga je s sabo nosil veter, kadar je umirala poznojesenska narava. Več kot očitno se je bližala neka čez celo mesto razpotegnjena nevihta, visoka vodna zavesa je že prala drevesa po grajskem hribu.

Pohitela sta do avta.

Z utrujenim izdihom, dopuščal je tudi možnost, da je šlo za izdih iz kategorije naveličanih izdihov, je zdrsnil na voznikov sedež. Po njenem v življenju ni imel niti najmanjšega razloga, da bi bil utrujen. Pa saj ni bilo važno. Saj ga niti ni slišala, zatopljena v tisto jabolčno opeko, ki jo je on plačeval na obroke, iz nje je cvrčal glas, ki bi ga prepoznal, tudi če bi bil gluhi, mrtev in pokopan pod tremi metri betona.

Obrabljeno usnje sedeža, opomin na neštete ure, preživete na cesti v eni izmed prejšnjih služb, v svojem objemu ni nudilo več nikakršnega ugodja. Zaškripalo je pod njegovo težo, sto pet kilogramov jih je bilo po zadnjem štetju, no, tistem zabavnem tehtanju, vanj ga je prisilila prejšnji vikend, ko se je sam moral sleči, ona pa potem ni upala stopiti na vago. Domneval je, da ga je gnjavila samo zato, da mu bi lahko na koncu vrgla v obraz, da bi bil že skrajni čas, da vzame dol *kakšen* kilogram. A pri svojih skoraj sto devetdesetih centimetrih jih ni kazal toliko ali pa jih ni kazalo toliko ogledalo na hodniku, kot jih je bilo videti na drugih primerljivih moških sredi štiridesetih, zato se ni nameraval kar tako zlepa ukloniti. Jutri bi lahko shujšal, če bi se tako odločil. Dokler bo njena rit tako blizu tiste meje, da se bo zdaj zdaj razlila čez rob stola, kamor jo je posadila, se nimata kaj pogovarjati. Ja, njena rit ... veličastna, čutna oblina, ki se je pod oblekami ali kadar jo je spravila v kavbojke nabreklo bohotila kot zrela obljuba večnega udo-bja. Imela jo je, še preden so se velike riti vrnile v modo in so jih pričele nositi vse dvajsetletnice.

In še vedno kljubovala gravitaciji.

In še vedno jo je imel rad. Tudi njo, kot osebo. No, verjetno.

In še vedno je klepetala po telefonu.

»Sva?« jo je naveličano pogledal. Lahko bi namreč še trajalo.

»Sooooooooiiiiii,« mu je šepetaje pokimala. »Kar spelji. Ne, ne ti ... nekaj sem samo rekla Ambrožu. V trgovini sva bila ...«

Vstavil je ključ v ključavnico in obrnil, prsti so se mu rahlo tresli, dolgotrajen odmev tesnobe, ki ga je preganjala že več dni. Luči na armaturni plošči so zaživele v simulaciji božične jelke, motor se je zbudil z nejevoljnim pritoževanjem. Njegov telefon se je z avtom povezal prek *bluetootha*, sovražil je ljudi, ki so se naokoli vozakali v precej spodobnejših in sposobnejših vozovih kot on, telefonirali so pa še vedno tako, da so si telefon med vožnjo držali visoko pred gobec, kot bi z njega želeli nekaj polizati ali posnifati. Hitro ga je ugasnil, nič ni opazila.

Nazadnje, ko se je med vožnjo na majhnem zaslončku na armaturki naenkrat prikazalo sporočilo sodelavke, ni bilo preveč zabavno.

Hej, tastar! Mislim nate ... dolžna sem ti kosilo. In sladico. ;) Jutri? XOXO

Vsota vseh strahov nedolžnega druženja v službi. Lahko bi ji bil foter, zato verjetno tisti *tastar*, in to še ne bi bilo tako hudo ... Kaj v tri pm pa je ona ravno tisti trenutek, ko je v avtu sedel skupaj z ženo, mislila nanj? Mu ponujala sladico? Kakšno? Breskov kompot z jagodičevjem? Prekleta reč nima dvostopenjske klime, a to nastavitev, ki se seveda nikjer ne da izklopiti, da ti nepovabljen sporočila kar brez opozorila meče v glavo, to pa ima.

Mislim nate ... ko bi vsaj kaj bilo med nama, smrklja!

Nekaj na vetrobranskem steklu ga je zbodlo. Bilo je nekaj pretanjenega, skoraj neopaznega, vendar je pritegnilo njegovo pozornost kot sumničav trn, ki se zapiči v um. Na sredini je opazil majhno luknjico in spremljajočo razpoko. Prerezala je odsev njegovega lastnega izčrpanega obraza kot žgoča brazgotina. Nagnil se je naprej, da bi bolje videl, in žena ga je surovo odrinila. Z njenih ustnic je bilo razbrati *kaj počneš, tepec* ali vsaj nekaj podobnega. Iztegnil je glavo in odpeti se je moral, da bi osvobodil gubo maščevja, ki se je kot balon napela okoli njegovega pasu, nato je usta ponesel dovolj blizu. Pihnil je predse, njegov dih je orosil okno.

Dokaz. Bila je tam.

Včeraj je še ni bilo, o tem je bil prepričan. Razpoka ob majhni luknjici je začrtala nazobčano pot in razdelila zunanjí svet na drobce resničnosti, ki se ni zdela več povsem prava. Vsak košček zlomljene okolice onkraj stekla je izgledal temnejši, sence globlje, kot da bi skoznjo odtekle barve sveta.

Ja. Včeraj se je z avtom v službo peljala ona.

Po njegovi hrbtenjači, robu njegove zavesti, ali čemurkoli kurjo polt dražečemu že, se je vzpenjal drget, počasen in premišljen, kot pajek, ki si prežeč na plen utira pot po niti. Ni in ni se mogel otresti kljuvajočega občutka, da razpoka ni le mimobežna napaka, slučajna deformacija na steklu, pač pa nova rana, majhna, tiha razpoka v tkivu *njegovega* obstoja. Avto je bil vedno njegovo zatočišče, njegov oklep pred neusmiljeno plimo nelagodja, ki se je prikradlo v njegovo življenje. Toda zdaj, s to nepopolnostjo, to krhko, nekaj desetink milimetra tanko brazgotino, se je njegovo življenje zdelo ranljivo, kot tanka, krhka lupina jajca, ki se ob najmanjšem pritisku razleti nad vročo ponvijo in nastane celo sranje.

Kot je na primer sporočilo trapaste mlajše sodelavke, ki ga žena med vožnjo vidi na majhnem zaslonu na armaturni plošči.

Njegovi prsti so se s premišljenim, skoraj obrednim gibom zvili okoli volana, vsak izmed njih je našel svoje mesto vzdolž obrabljenih utorov na hladnem in nepopustljivem usnju. Členki so rahlo pobledeli, ko je okrepil oprijem. Lahko bi ga zlomil, tako je stisnil. Začutil je šiv, ki je po zadnjem robu tekkel po obodu volana. Vznemirljiv in tolažilen občutek hkrati, kot občutek kakšne stare brazgotine, nečesa, kar je svojčas bolelo, zdaj pa je že postalo del njega.

Motor je zabrnel, ko je pohodil plin in spustil sklopko, obrati so poskočili, ko je v prvi prestavi pospeševal do štirideset, preden jo je znova pohodil in vrgel prestavno ročico nazaj, v drugo.

»Kaj ti pa je?!« se je hipno razburila. »Kaj noriš po parkirišču? Boš še koga zbil!«

Aha, nehala je blebetati po telefonu. Nazaj je v tem svetu.

Upočasnil je. Njegov zaskrbljeni utrip srca in vrtenje jermena pri nižjih obratih sta se končno ujela, spojila na neki frekvenci in povsem mirno se je s parkirišča vključil v promet.

»Kdo je bil?« je sladko vprašal, čeprav je poznal odgovor in ni imel nekega pravega namena, a res se mu ni dalo več.

»Te res zanima? Ne boš raje pizdikal čez šoferje pred sabo, za sabo in pri straneh? Mogoče na onega tam, pri tistem bloku, glej, ki ravno parkira? Sem prepričana, da ti gre na jetra ...«

»Lepo sem vprašal ...«

»Sanja je bila,« je odgovorila. »Ne skrbi, sem ji povedala, da ne greva.«

»Ne greva kam?« Preden se je odločila v njegovem imenu, bi mu lahko vsaj povedala, kam naj bi se šlo.

»Na smučanje sta naju povabila. Sanja in njen ...«

Bedak ... debil ... hajvan ... starejši so imeli sočnejše izraze, nekje je nekoč zasledil sluzavega pofuklja ... no, to je on. Sluzavi pofukelj.

Ni ga maral. Tega nikoli ni skrival. Razen kadar so bili skupaj. Takrat je to počel iz vljudnosti do vseh drugih drekačev na tem svetu. Ker ne bi bilo fer do njih.

»... Luca,« je končala.

Luca. Tako so klicali sestro njegovega sošolca iz srednje in res ne bi rekel, če bi bili nekje v Italiji, da bi bilo moškemu tako ime, tako pa mu je še nekaj let nazaj bilo ime Luka in nikomur ni bilo povsem jasno, zakaj se je preimenoval. Povrhu je sredi zime hodil naokoli tako hrustljivo popečen od solarija in izdatno namazan s porjavitvenimi kremami, da je izgledal, kot bi že pol življenja delal na bar-ki, ne pa v oglaševanju. Bolj skurjeni od njega so bili le še cestni delavci, na njegovih skrbno manikiranih rokah pa še nikoli ni opazil kakšnega žulja. S privzeto držo, kot bi imel palico v riti, je roke venomer nekaj sklepal za hrbtom, kot kakšen *wannabe* aristokrat. Še pisal se je nekaj po švabsko, da ja ni pasalo skupaj, ne on kot pojava, ne njegovo ime prilepljeno nanj, ne njegov priimek povrhu, kako se je pisal, si pa prav nalašč ni zapomnil.

»Kdaj in kam pa?« se je prisilil in s tistim *pa* na koncu zavil nekoliko višje, da se je vsaj slišalo, kot da ga zanima.

»Za silvestrovo. Kot smo bili skupaj lani. Letos sta rezervirala neko kočo na Krvavcu, ali tam nekje zraven ... devet in pol ima na Bookingu. Luca ima rojstni dan, petdeset bo ...«